

Ensimmäinen saliottelu [YP]

Post by hitodama on Jan 29, 2012, 12:46am

"Väistä Bron! Pakene!" Ensimmäinen, toinen ja kolmaskin terävistä jääpuikoista syöksyi halki ilman kohti pientä lohikäärmeenalkua, joka teki parhaansa totellakseen kouluttajansa huutoa. Bagon loikki keskittyneesti irvistellen kauemmaksi icicle spear -iskunsa kanssa riehuvasta vanillitesta, mutta joutui kuitenkin jääammusten piirittämäksi ja sai viimeisenä matkaan lähteneen laukauksen suoraan vasten otsaansa.

"Babagoo!" sininahka huusi samalla, kun pyörätuolinsa käsinojia puristava omistajansa murahti ärtyneesti ja vihollispokémonin kouluttaja hihitti voitonriemuksena.

"Ei se mitään. Rage, Bron! Nouse ylös ja tee vielä yksi rage!" Lumiseen maahan tuiskahtanut bagon nousi päättään hieroskellen jaloilleen ja syöksyi sitten vastustajaansa kohden.

"Helppo nakki. Suojaudu hardenilla!" ohjeisti nuori poika, joka näytti olevan jo varsin varma vanillitensä voitosta. Vanhempi kilpailijansa ei ollut kuitenkaan vielä valmis luovuttamaan, sillä oman pokémoninsa voimat yhdistettynä vastaanotettujen iskujen johdosta kasvaneen hyökkäyksen tehoon olivat vallan pelottava yhdistelmä.

"Täysillä! Lopetetaan tämä!" Jääpokémonin kovettaessa ulkokuortaan syöksyi bagon silmät kertyneestä energiasta hohtaen tätä vasten ja puski vihollisensa pääpanssarinsa avulla vasten maata. Hetken tilanne vaikutti jääneen siihen, mutta Bron jatkoikin yhä hyökkäystään ja rusensi vanillitea niin kauan, että tämän kuoresta kuului erittäin ilkeä rusahdus.

"Hei-- Hei mitä ihmettä?! Lopeta, anna olla!" ääntä säikähtänyt nuorukainen kivahti ja lähti juoksemaan hädissään taistelukentälle.

"Hellitä vähän", bagoninkin kouluttaja komensi, jolloin lohikäärme peruutti yhä valmiustilassa pysytellen taaksepäin. Vanillite oli menettänyt tajuntansa, joten ottelu oli päättynyt.

Pojan lähdettyä kiikuttamaan holhokkia pokécenteriin, jäi Bron yhdessä kouluttajansa Reliamin kanssa tyytyväisenä pienelle urheilukentälle norkoilemaan.

"Vai että lohikäärmeet heikkoja jäätyypille... Et sinä ainakaan taida olla, vai kuinka?" pyörätuolia eteenpäin hiljakseen rullaava mies tokaisi kehuvaan sävyyn pokémonilleen, joka nyökytti vastukseksi päätään. Eihän nyt lumen ja jään keskellä kasvanut otus, oli kuinka lohikäärmetyyppiä tahansa, voinut kotiseuduillaan vallitsevia oloja pelätä! Sitä paitsi nuori lupää oli treenannut uuden ihmisystävänsä johdolla viimeaikoina niin kovasti, että molemmat alkoivat pitää tiimiään melko voittamattomana.

"Mutta huomennahan se nähdään... Sillä lailla oikeasti. Mihin meistä on ja niin pois päin", parrakas nuorukainen jatkoi jo vakavampaan sävyyn. Huomenna totta tosiaan olisi aika tapahtumalle, jota varten miekkonen oli tälle ärsyttävän kylmälle seudulle sieltä jo kerran lähdettyään palannut. Aika haastaa Misrean ensimmäinen salipäällikkö, Tilde Tingenek, jäätyppiä hallitsevien kouluttajien kruunaamaton kuningatar.

Pokécenterin ahtaissa majoitustiloissa yö kului hitaasti ja varsin unettomissa merkeissä, mutta siitä huolimatta Reliam tunsu olevansa täynnä jännityksen sytyttämää tarmoa suunnatessaan aamutuimaan kohti vaatimattoman näköistä salia. Paikka todellakin sulautui sen verran hyvin ympäröiviin rakennuksiin, ettei mies enää ihmetellyt miten oli mennyt jättämään koko mestan olemassaolon huomiotta käydessään kaupungissa edellisen kerran. Ulkonäkö ei kuitenkaan vaikuttanut sisältöön, joten uskoen yhä olevansa melkoisen haasteen edessä rullaili Reliam tuima ilme kasvoillaan sisälle.

"Hei? Tämähän on Zaumlan sali, vai kuinka?" mies huikkasi kuuluvasti, kun häntä vastassa oli pelkkää tyhjyyttä ja hiljaisuutta. Pian hallimaisen tilan toisesta päästä alkoi kuitenkin kajahdella askelia, ja kaupungissa vallitseviin oloihin lämpimällä takilla varustautunut nainen asteli näkösalille.

"On. Tulitko ottelemaan merkistä?" nainen kysyi kuivakasti, kuin olisi jo valmiiksi kyllästynyt vammautuneen miekkosen seuraan. Reliamia kalsea käytös ei kuitenkaan kiusannut, sillä hän oli liian keskittynyt jännittämään tulevaa kamppailua edes huomioidakseen toisen olemusta järin tarkasti.

"Joo, tulin. Pitääkö täällä jonottaa tai ilmoittautua tai jotain ensin? Ajattelin, että--"

"Näkyykö täällä muka olevan ruuhkaa? Ei, hoidetaan tämä saman tien pois alta", nainen keskeytti ja ryhtyi saman tien astelemaan kohti ottelualuetta. Stuckaldilaisnuorukainen näytti hetken olevan hieman

ällikällä moisesta hätäilystä, sillä hän oli olettanut virallisten salioitteluiden edellyttävän jotakin paperisotaa tai edes allekirjoitusta sinne tai tänne, mutta kun itsensä esittelemättömäksi jättänyt Tingenek seisautui kädet puuskassa odottamaan vastustajaansa, tajusi miekkonen lähteä vauhdilla kohti omaa paikkaansa. Suoraan vain toimintaan kiinni, kyllä se hänelle sopi! ...vaikkakaan pieni valmistautumisaika ei välttämättä olisi ollut pahitteeksi.

Reliamin päästyä vaalein viivoin rajatulle alueelle kaivoi Tingenek poképallo esiin taskustaan ja vapautti sen sisällä vartoneen pienen jääkarhupennun areenalle. Punaisesta säteestä esiin materialisoitunut cubchoo niiskaisi valuvaa nenäänsä ja jäi katselemaan vuoroin kouluttajaansa, vuoroin tämänkertaista vastustajaansa.

"Odotas nyt, kyllä minä sen tänne laitoin..." pyörätuolimies mumisi kaivellessaan hermostuneesti reppuaan. Salipäällikkö ehti jo huokaista turhautuneena, kunnes nuorukainen viimein sai harmahtavan heavy ball -pallon hyppysiinsä ja vapautti tätä taistoa varten kovasti treenaamansa bagonin eteensä.

"Babaa!" kouluttajansa tavoin tarmoita pursuva Bron huusi ja levitteli mahtipontisesti pieniä käsiään ilmaan. Se ero kahdella nuorukaisella - ihmisellä ja pokémonilla - tosin oli, ettei toinen heistä näyttänyt tuntevan minkäänlaista huolta tulevasta kamppailusta.

"Kuten sanottua, hoidetaan homma pois alta. Sos, aloita! Growl", Tingenek ohjeisti niin pikaisesti, ettei sininen lohikäärme ehtinyt edes tajuta olevansa jo ottelemassa, ennen kuin karhun murheellinen huudahdus jo kantautui sen korviin. Ääni sai bagonin katsomaan vastustajaansa kysyvästi, kuin udellakseen mikä tällä oli hätänä, mutta Reliam ei iskusta sentään hämääntynyt.

"Älä välitä siitä! Mene, Bron, tee rage!" Kovapää lähti hölkkäämään jääkarhua kohti, mutta tämän tapittaessa ääneensä sopivan murheellisen lohikäärmettä jäi Bronin suorittama isku kauas raivoa hyödyntävän hyökkäyksensä huipputehosta. Käytännössä otus vain tönäisi toista pääläellään ja sai tämän hyvä jos huojahtamaan.

"Powder snow", salipäällikkö jatkoi yllättymättä tippaakaan tilanteen kulusta. Hän oli selvästi hyödyntänyt cubchoon hellyttävää ulkomuotoa aikaisemminkin, kuten oli tehnyt tämän jäätyypin kyvyillekin. Surusilmäinen nalle veti ilmaa keuhkoihinsa ja muuttui salamannopeasti jäistä hauraa suoraan lähelle jääneen vastustajansa kasvoille puhkuvaksi karhuksi.

"Bron! Äh, tee... Tee nyt bite!" Bagon oli ihan liian keskittynyt tulemaan lumiryöpyn piiskaamaksi voidakseen syöksyä saman tien uuteen iskuun, mutta se kuuli kyllä kouluttajansa häkeltyneet sanat. Ottelu ei nyt kieltämättä edennyt ihan niin kuin oli ollut suunnitelmassa, mutta haluamatta tuottaa sentään ihan totaalista pettymystä kouluttajalleen räpiköi sininahka kauemmaksi vastustajastaan. Puhuri ei onneksi yltänyt hirvittävän pitkälle, joten muutaman metrin liki sokkona haparoituaan pääsi Bron ulos pahimmasta myrskykeskuksesta, mutta samassa cubchoo joutui muutenkin vetämään henkeä ja isku lakkasi.

"Nyt takaisin takaisin takaisin, mene jo!" Reliam mesosi nähdessään tilaisuuden koittaneen, jolloin pokémoninsa kiepahti kuuliaisesti ympäri ja lähti kipittämään hitusen jähmeästi hengästynyttä räkänenää kohden.

"Jatka vain", Tingenek käskytti rauhallisesti, ollen suoranainen tuolissa pomppivan vastustajansa vastakohta.

Lyhyt hetki, jonka aikana Bron juoksi kohti Sosia, joka taas keskittyi tasaamaan hengitystään, tuntui suorastaan ylimaallisen pitkältä. Lopulta molemmat kuitenkin alkoivat saada valmistelevat toimensa päätökseen, jolloin cubchoo veti syvään henkeä ja bagon avasi leukansa puraisuiskua varten. Siinä vaiheessa aika taasen vaikutti nopeutuvan moninkertaiseksi, sillä ainakaan Reliam ei osannut heti käsittää ollenkaan mitä juuri todisti tapahtuvaksi. Niin absurdilta kuin se tuntuikin, näytti nalle alkavan puhkua jäätä ulos huuliltaan, mutta ryöppy ikään kuin katosi jonnekin. Ja näinhän se tosiaan tekikin, katosi itse asiassa varsin suurta kipua tuottaen luopäälohikäärmeen suuhun, ennen kuin Bron sai louskaistua hampaansa vastustajansa kuonoon ja painettua tämän leuat kiinni. Powder snow loppui siihen paikkaan ja Sos alkoi kiljua tukahtuneesti mutta selvästi hyvin kauhistuneena, ja reagoipa jopa salipäällikkökin tapahtuneeseen hymähtämällä tyytymättömästi. Molemmat ihmiset seurasivat tapahtumia tovin vaiti, mutta lopulta muutamien huudontäyteisten hetkien jälkeen Tingenek kutsui cubchoonsa takaisin. Hän tiesi ettei jääkarhu osannut mitään tekniikoita, joita olisi voinut hyödyntää moisesta loukusta vapautumiseen, joten peli oli sen osalta siinä.

"Toinen erä", nainen kuitenkin julisti, kun ensimmäinen ottelijansa oli palannut palloon ja jättänyt Bronin köhimään jääkiteitä ulos kurkustaan. Vaikka oli nyt voitolla, näytti Reliam hyvin huolestuneelta:

bagoninsa saattoi kestää siedätysshoidon takia jäätä melko hyvin, mutta ei sitä oltu taatusti tehty kestävästi kylmyyttä sisällään. Miehen tuskin kannattaisi laittaa kovapäätä enää käyttämään biteä, jottei tämän kylmettynyt suu vahingoittuisi mitenkään. Se tästä nyt vielä puuttuisi, jos otuksen hampaat vaikka murtuisivat kappaleiksi!

Zaumlan salipäällikkö vapautti toisen pokémoninsa, joka Reliamin hämmästykseksi paljastui sellaisen lajin edustajaksi, jota vastaan hän oli jo kerran elämässään tullut otelleeksi. Delibird näytti kylläkin pulskemmalta ja suurikokoisemmalta kuin vuoristossa vastaan tullut surkimus, mutta tuskin tuo silti voisi hirvittävän paljon sitä pahempi vastus olla. Ilmeisesti nainen oli laittanut paremman taistelijansa peliin ensimmäisenä.

"Okei, jatketaan sitten. Bron, hei, nyt rage tuohon noin!" Kuullessaan kouluttajansa äänen jätti lohikäärme köhimisen sikseen ja suuntasi huomionsa varsin ystävälliseltä näyttävää lintua kohden. Toista kertaa se ei kuitenkaan suostuisi tulemaan ulkomuodon harhauttamaksi, joten säälimättä vastustajaansa lähti bagon jyräämään tätä kohden.

"Nagojut, annapa naperolle lahja", Tingenek kehotti aavistuksenomainen hymy suupielillään karehtien. Delibird sen sijaan virnuili huomattavasti ihmiskumppaniaan leveämmin, pyörähti vikkelästi ympäri ja piteli takaisin päin kääntyessään haastajakaksikon yllätykseksi käsissään jonkinlaista pommia.

"Mit--" ehti Reliam hämmästellä, ennen kuin otus jo viskasikin räjähteen päin lähestyvää Bronia. Paketti pamahti kappaleiksi ja peitti savullaan hetkeksi koko areenan alleen, eikä pyörätuolipotilas tiennyt yhtään miten pokémonien oli käynyt. Hänen olisi kuitenkin pitänyt vain luottaa kasvattinsa valttikorttiin, hyvin fyysisiä iskuja kestävään puolustukseen, sillä hetken kuluttua luupää toden totta pomppasi hieman nuhraantuneena esiin savupilvestä ja mäjähti vasten delibirdin vatsaa. Kaksikko kaatui maahan, mutta molemmat kömpivät varsin nopeasti pystyyn.

"Ei sitten", Tilde Tingenek tuhahti samalla, kun Reliam hihkui onnistumistaan.

"Hail." Delibird kiepsahti jälleen ympäri, mutta tällä kertaa se jatkoi pommittamisen sijaan hyppelehtimistään kuin jonkin kummallisen tanssin askelin. Se heitteli siipimäisiä käsiään puolelta toiselle ja sai liki huomaamatta katon tuntumaan kerääntymään sankan sadepilven, joka tanssin loppuhuipennuksen jälkeen alkoi sylkeä rakeita taistelulentäjälle.

"Äh, rage vain uudestaan! Nyt siinä pitäisi olla jo aika paljon voimaakin", näyn lumoihin hetkeksi jäänyt Reliam komensi, jolloin Bron lähti yhä iloisesti sinne tänne hyppelehtivää pingviiniä kohden.

"Double team." Vaan ennen kuin bagon sai vastustajaansa kiinni, katosi tämä yhtäkkiä raesateen sekaan.

"Bah?" lohikäärme äännähti ja jäi hämmästyneenä katselemaan ympärilleen. Tuolla, tuolla se olikin! Bron vaihtoi suuntaa, mutta taas Nagojut ehti kadota ennen kuin nuori pokémon sai sitä kiinni.

"Yritä nyt!" koetti Reliam patistaa, vaikka pokémoninsa teki selvästi jo parhaansa. Niskan päälle loikannut salipäällikkö antoi näytelmän jatkua vielä tovin, ennen kuin hän laitoi delibirdin toistamaan aikaisemman iskunsa.

"Present." Reliam uskoi ymmärtävänsä mistä oli kyse ja reagoi oivallukseensa iskemällä nyrkkinsä voimalla vasten pyörätuolin käsinoja.

"Se pommittaa piilosta! Suojaudu, Bron!" Vastustajansa olinpaikkaa tietämätön bagon kyyristyi pääpanssarinsa taakse, mutta kokenut pingviini oli vielä askeleen edellä: se todella iski raekuoron suojusta, mutta kaiken huipuksi se lähestyi vastustajaansa suoraan takaapäin. Näin ollen Bron oli täysin vailla suojaa, kun uusi pommi räjähti vasten sen selkää.

Räjähteen tuottama hetkellinen kuumuus sai ympäröivät rakeet sulamaan, mutta ilmassa jälkeensä leijaileva sekasotku oli sitäkin sakeampi koostuessaan jäähileistä, vesihöyrystä ja savusta. Kukaan ei nähnyt mitään, eivätkä kouluttajat voineet antaa olennoilleen uusia käskyjä ennen tilanteen selkiytymistä, joten hiljaisuus venyi varsin painostavaksi. Viimein höyryt alkoivat kuitenkin väistyä, jolloin Reliamia kohtasi varsin lohduton näky: Bron makasi pitkän pituuttaan raskaasti huohottaen kentällä. Sen silmät olivat auki ja se vilkuili jokseenkin peloissaan ympärilleen, mutta vaikka pokémon oli tajuissaan, ei siitä ollut missään nimessä jatkamaan ottelua.

"Ei... Ei!" mies kivahti järkyttyneenä ja oli jo lähtemässä bagonin luokse, mutta tilanteesta vastuussa oleva salipäällikkö kohotti äkisti toisen kätensä ilmaan.

"A-a-a! Ottelu päättyy jos menet sinne. Tosin jos sinulla ei ole muita pokémoneja, niin..." Nainen antoi lauseensa jäädä avonaiseksi ja päätti sen vain kohauttamalla olkiaan merkiksi siitä, että loppu olisi haastajan päätettävissä. Valitettavasti Reliamilla ei ollut hajuakaan siitä, mitä hän nyt tekisi: hän oli laittanut kaiken Bronin varaan eikä osannut taannoisen oudon häviön jälkeen luottaa Saramun apuun. Nyt

sirkka oli kuitenkin parempi kuin ei mitään, joten hammastaan purren nuorukainen kutsui Bronin palloonsa ja lähetti scytherin sen tilalle. Pitkän aikaa vankeudessa viettänyt hyönteinen venytteli jäykästi jäseniään, ennen kuin ryhtyi tutkailemaan ympäristöönsä ja totesi päätyneensä kaiketi keskelle taistelutannerta.

"Ötökkä!" Reliam karjaisi eikä jaksanut edes yrittää muistaa kutsua pokémonia sen oikealla nimellä.

"Tuo voitti Bronin. Tee siitä hakkelusta, jos terveytesi on sinulle kallis." Moiset karkeudet saivat salipäällikön nyrpistämään nenäänsä ja pudistelemaan päätään paheksuvasti, mutta Saramu itse vain nyökkäsi totisena vastaukseksi. Tottahan toki se ottelisi kunnollista vastustajaa vastaan, mutta sellainen pikkupiskien mättö johon se viimeksi oltiin pakotettu... Se oli asia erikseen.

Saramun kääntyessä vastustajaansa kohden tepasteli Nagojut iloisena paikoillaan, ja molempien pokémonien kouluttajat kajauttivat ensimmäiset käskynsä ilmoille kutakuinkin samaan aikaan.

"Quick attack!"

"Double team." Saramu nousi siivilleen ja syöksyi vauhdilla lintua kohden, mutta pingviini otti ja katosi sen sileän tien. Nyt kun pois liuennut raemyrsky ei ollut enää haittaamassa näkyvyyttä, olisi Reliam luullut väistöiskun toimivan vain puolella teholla, mutta sen sijaan sen käytöstä vain paljastui uusia puolia: delibird jätti ympäriinsä sinne tänne sinkoillessaan itsensä näköisiä kuvajaisia, jotka eivät olleet aikaisemmin erottuneet pyryn seasta. Nyt ne kuitenkin sekoittivat scytherin mieltä vallan tehokkaasti ja se alkoi ymmärtää, minkä takia väkivahva Bron oli kaatunut. Mutta siinä missä raaka voima oli lohikäärmeen erikoisuus, taisi rukoilijasirkka nopeuden salat - se oltiin nyt haastettu sen omassa pelissä.

"Pysäytä nyt jo se!" Reliam mesosi, mutta hyönteinen ei antanut sanojen haitata keskittymistään. Se asettautui mahdollisimman virtaviivaiseen asentoon ja kiihdytti vauhtinsa äärimmilleen, sekä rupesi järjestelmällisesti käymään jokaisen esiin ilmaantumien kuvajaisen kimppuun. Kouluttajansa mielestä touhu näytti aivan yhdeltä tyhjän kanssa, mutta Tingenek katseli tilannetta suuremman kokemuksen kautta ja tajusi, että scyther saavutti delibirdiä. Nagojut ei saanut luotua kuvajaisia yhtä nopeasti kuin vastustajansa niitä repi riekaleiksi, joten tahtia oli pakko muuttaa ennen kuin lintu olisi ajettu nurkkaan. "Present, Nagojut!" Lintu kiepsahti tuttuun tapaan ympäri, mutta jäi myös samalla alttiiksi scytherin iskuille, sillä hetkeä aikaisemmin luodut kuvajaiset eivät toimineet aivan samoin kuin esikuvansa. Näin ollen vain yhdellä linnuista oli käsissään pommi, ja nopeaälyinen Saramu syöksyi saman tien sitä kohden. Delibird yritti viskata räjähteen menemään, mutta hyönteinen oli nopeampi ja iskeytyi vasten vastustajaansa, jolloin pommi laukesi kaksikon välissä. Osapuolet sinkoutuivat räjähdysten voimasta irti toisistaan ja koettivat heti tilaisuuden tullen pyrkiä takaisin valmiusasentoon, mutta näin tehdessään paljasti taistelupari punnusten tipahtaneen toista vastaan. Nagojut, joka oli jo otellut yhtä vastustajaa vastaan ja joutui nyt kestäämään oman pomminsa lisäksi scytherin quick attackinkin, liikkui huomattavasti aiempaa hitaammin ja vaivalloisemmin. Sen energiavarat alkoivat selvästi huveta.

"Uusi hail!" tilanteen tajuava Tingenek ohjeisti ja toivoi, että pokémoninsa pääsisi myrskyn turvin kasaamaan voimiaan. Vastapuolella ei ollut kuitenkaan mitään aikomusta antaa pingviinin karata.

"Saramu, tee vacuum wave!" Ja niin nimeltä kutsutuksi tullut hyönteinen tekikin: se heilautti käsiteränsä ilman halki ja lähetti vasta tanssahtelunsa alkutaipaleelle ehtineen delibirdin kimppuun nopeasti etenevän tyhjiöaallon, joka pyyhkäisi tältä jalat alta. Nagojut kaatui, eikä enää noussut ylös.

Painostava hiljaisuus laskeutui jälleen halliin, kun salipäällikkö viimein kutsui pää jokseenkin painuksissa pokémoninsa takaisin. Reliam tapitti tätä lähes kiukkuisen keskittyneesti, kunnes nainen viimein huokaisi ja levitti kätensä pahoittelevanoloiseen eleeseen.

"Sinä voitit. Tule hakemaan merkki toimistosta." Sanat olivat saada Reliamin putoamaan tuoliltaan. Hän oli... Voittanut? Naisella ei ollut enempään pokémoneja? *Ötökkä* oli ainoa taistosta ehjin nahoin selvinnyt otus?

"Ja-jaa... Eikö sinulla ole niitä--" aloitti pokémoneista puhuva Reliam, mutta Tingenek oli jo siirtynyt uusien aatosten pariin.

"En minä niitä mukana roikota. Ala tulla! Etkö sinä arvomerkin takia muka otellut?"

Rullatessaan hetken kuluttua tuolinsa ulos salin ovista jäi Reliam hetkeksi itsekseen virnuillen rakennuksen eteen istumaan. Saramu pysytteli kouluttajansa vierellä ja näytti yhtä totiselta kuin aina muutoinkin, mutta katseensa oli kiinnittynyt tiukasti miehen kiinni puristetun nyrkin ympärille. Lopulta stuckaldilainen avasi kämmenensä, kohotti sen sisään suljetun arvomerkin aurinkoa vasten ja antoi kirkkaiden säteiden kimmeltää sen sileissä pinnoissa.

"Jestas", nuorukainen tokaisi katsellessaan jäänsinistä pinssiä. Pian hän kuitenkin käänsi katseensa kohti scytheriä, joka kouluttajan tuimat silmät kohdatessaan käänsi omat kasvonsa pois päin.

"Äh, hyvin tehty, ötökkä. Saramu", mies jatkoi huomattessaan pokémoninsa vaivautuneen olemuksen. Hän ei tiennyt vielääkään varmasti voisiko jatkossa luottaa sirkan tottelevan hänen käskyjään kaikissa tilanteissa tai toistuisiko tämän kummallinen heikkouskohtaus joskus, mutta ainakin taannoinen mokailu oltiin saliottelun avulla kuitattu.

"Mennään hoidattamaan Bron kuntoon, ja sitten syömään. Hitto vie, minä en muistanut syödä edes aamiaista!" Jottei tunnelma olisi käynyt sentään turhan hempeäksi, lähti rullatuolimies iloisesti vihellellen kulkemaan kohti pokécenteriä ja olisi voinut vaikka vanhoja, että kovasta ulkokuorestaan huolimatta Saramu hymyili kävellessään hänen rinnallaan.
